

2021

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a PJKta.
 Svíce nohám mým je slovo tvé a světlo stezce mé.
 Ž 119,105

Hospodine,
 děkujeme, že ty s námi začínáš vždy znovu, bez ohledu na kalendář a letopočet.
 Děkujeme, že na začátku všeho, jako výchozí bod pro každý náš den, pro každou naši situaci,
 stojí pevně tvé milosrdenství, tvé odpuštění, tvá náklonnost k nám. Tvé Slovo nám to připomíná. A taky neděle, den vzkříšení tvého Syna Ježíše. Co se stalo v něm, i pro nás platí.
 Rozum nad tím zůstává stát. Ale víra tě chválí.
 Děkujeme, Pane, že s námi komunikuješ.

Čtení: Gen 12,1nn

- I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.
- **2**Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním!
- **3**Požehnám těm, kdo žehnají tobě, proklejí ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“
- **4A** Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal. Šel s ním také Lot. Abramovi bylo sedmdesát pět let, když odešel z Cháranu.
- **5**Vzal svou ženu Sáráj a Lota, syna svého bratra, se vším jměním, jehož nabyli, i duše, které získali v Cháranu. Vyšli a ubírali se do země kenaanské a přišli tam.
- **6**Abram prošel zemí až k místu Šekemu, až k božišti Móre; tehdy v té zemi byli Kenaanci.
- **7I** ukázal se Abramovi Hospodin a řekl: „Tuto zemi dám tvému potomstvu.“ Proto tam Abram vybudoval oltář Hospodinu, který se mu ukázal.
- **8**Odtud táhl dál na horu, která je východně od Bét-elu, a postavil svůj stan mezi Bét-elem na západě a Ajem na východě. Také tam vybudoval Hospodinu oltář a vzýval Hospodinovo jméno.
- **9**Pak se vydal na další cestu směrem k Negebu.

Mt 7,13-14

„Vejděte úzkou branou, protože:

Prostorná je brána a široká je cesta, která vede do záhuby a mnozí tudy vcházejí.

Úzká je brána a těsná je cesta, která vede k životu a málokterí ji nalézají.“

Život je cesta. To není pouze básnický obrat. Stojí za tím pravdivý pohled na život. Stejně jako cesta, život někde začíná a někam vede. Cesta bývá někdy příjemná, někdy méně: někdy stoupáme, někdy klesáme. Nikdy nevíme, co bude za zatáčkou, nemáme to pod svou kontrolou. Také přichází křižovatky a rozcestí, kdy se ptáme, kudy se vydat. Potom je třeba se rozhodnout, kterou cestu zvolit. To nebývá lehké. Můžeme se také ztratit. Je spousta cest a já nevím, kam vedou - zpívá se v jedné mládežnické písni.

Představme si tedy, že stojíme na křižovatce. Poslouchejme Ježíšova slova, v nichž vybízí k hledání úzké cesty. Takové cesty, která začíná úzkou branou. A to je vlastně zvláštní. Čekali bychom, že on bude hovořit o tom, že cesta spravedlivého je přímočará, jednoznačná, jasná a solidní. Jenže, přímé a jednoznačné cesty tenkrát, to byly vojenské silnice, které po celé zemi dláždili Římané, vedly od města k městu a od pevnosti k pevnosti.

Co je to tedy za úzkou cestu a těsnou bránu, kterou máme jít? Úzká cesta vyvolává nejistotu. To široká, dlážděná cesta budí především jistotu, že někam vede: široké cesty se přece nebudují odnikud nikam. Navíc po ní jde mnoho lidí, to by měla být záruka, že to je ta správná cesta. Přece by všichni nešli špatně. Nejistější by bylo dát se takovouto cestou. Cestou jasnou, prozkoušenou, bezpečnou cestou. Na takové cestě má člověk pocit jistoty, že nezabloudí.

Jenže Ježíš dává přednost té úzké cestě, jakoby neprozkoumané, nezajištěné. Je to cesta, která je riziková. Protože Ježíš chce, abychom se podobně jako Abraham odvážili rizika. Rizika, které se jmenuje víra. Spolehnutí. Odvážit se vstoupit jakoby do neznámého. Vstoupit tam sám za sebe, nevést se s davem. Víra, to není pojistka proti zlému. Víra není ani berlička kvůli usnadnění života. S vírou je spojena veliká odvaha, odvaha vykročit, podobně jako Abraham se vydal v pokročilém věku na cestu. A podle epištoly Židům „nevěda kam přijde!“ Při rozhodování se člověk nemůže za nic schovávat. Za druhé lidi, za davy a zástupy, za vyzkoušené cesty. Rozhodnutí víry je rozhodnutí udělat krok dál v důvěře, krok do tmy, krok do neznáma. Pro Ježíšova učedníka nesmí být vodítkem většinovost: pravda vůbec nemusí být tam, kde je to nalajnované a předem jasné, kde je rychlý úspěch a kde jsou zástupy.

My ovšem žijeme v tržní době, která velmi sází na vnější okamžitý úspěch. Ten jakoby byl cílem. K němu mají vést ty zaručené a správné postupy a metody.

Jenže Ježíšovo slovo ukazuje, že cílem není vnější úspěšnost. Vždyť, co to nakonec znamená být úspěšný? Celá Ježíšova cesta jakoby vykazovala neúspěch. Narodí se v chlévě, už jako malé dítě se musí skrývat, je stále na cestě, nemá, kde by hlavu složil, království, které přináší, je jako zrnko hořčičné, umírá na okraji, za hradbami svatého města... Ježíšovská cesta se neopírá o vnější jistoty. Vede jakoby do nezajištěnosti, ve kterých stojím jen s vírou - důvěrou. Ježíšovská cesta může vést i tam, kam bychom se sami od

sebe neodvážili, však na Ježíši samotném to bylo vidět. Taková cesta se může jevit člověku i jako podezřelá. Tradice si máme vážít, je nám pomocí na cestě a při rozhodování. Přesto měřítkem nemá být to, co se vždycky dělalo a co se tedy tak dělat má. K čemu nás Ježíš zve je odvaha víry, která roste z upřímného a vnímavého srdce a z osobní odpovědnosti před Bohem. Sám Ježíš takovou úzkou cestu šel. Dostal se do konfliktu s těmi, kteří kráčeli po širokých a úspěšných cestách svého náboženství.

Poutník ve spisu JAKomenského „Labyrint světa a ráj srdce“ prochází tímto světem. Pozoruje život, prochází všemi společenskými vrstvami, i do stavu křesťanského nahlédne a vidí i tady mnoho bezútěšnosti, mnoho pohoršlivého. Samé matení a motání. Narazí ale i na některé, kteří jakoby byli na okraji a bylo jich jen pár: *„Mezitím byli tu někteří, kteří se nic do těch roztržitostí nemítí pravili, chodili mlčíc, tiše, jako vy přemýšlování, a vzhledajíc k nebi a přívětivě se majíc ke všem, a byli nepatrní, ošklubaní, postem a žízni vyschlí. Z nichž jiní jen smích měli, povolávali a pohvizdovali za nimi, drbali a trhali, vidliček podávali, nohy podráželi a zlořečili jim: oni pak všechno trpíc, jako slepí, hluší, němí mezi jinými chodili.“* A když je chtěl poutník blíže poznat, pak mu to jeho průvodce rozmlouvá: *„Co tam dělají chceš? Či chceš také ze sebe smích dělají? Máš tam proč dychtit!“*. A tak poutník toho nechá, ale jak přiznává, ke své škodě. Protože, jak říká, *„...tu jsem centrum nebe i země a cesty k sytosti potěšení minul a do motanin labyrintu světa zase uveden byl“*.

Před námi je další rok, se všemi svými motaninami labyrintu světa. Hledejme těsnou bránu a úzkou cestu. A hlavně se ptajme : k čemu, kam vedou moje kroky? Je to cesta k cíli, ke smysluplnému životu, je to pozeňaná cesta? A pokud poznáme, že ano, nebojme se takovou úzkou cestou vykročit. Amen.

O novou odvahu vykročit po úzké cestě prosíme.... Děkujeme za dosavadní cestu života. Děkujeme, že nejsme ne této cestě sami. Že máme blízké lidi, že se můžeme navzájem povzbuzovat. Děkujeme, že se pořád můžeme na něco nového a krásného těšit. Prosíme o tvou blízkost, především.

Myslíme na ty, kteří procházejí nesnadným úsekem svého života. Za ty, jimž odešel někdo z blízkých. Za nemocné. Opuštěné. Za lidi naplněné strachem. Za ovzduší vzájemné důvěry se modlíme. ... Otče náš...

Poslání: Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky. (Př 3,5a6)

Požehnání: **Ať** Hospodin ti žehná a ochrání tě, **ať** Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, **ať** Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. (Nu 6, 24)